

ление, което е успѣло, като е крило всичко отъ свои ти съотечественници, да распространи по Европа, че ужъ нии сме рѣшителни партизани на Турцити и ужъ като сме обявили «цѣлостъ та и независимостъ та на Турция» съшществено нуждни за британски ти интереси», закрили сме си очитѣ и — ако обстоятелствата го изискать — ште ги закриваме за напредъ оште повече прѣдъ всички прѣстъпления и прѣдъ всичко безсилие на турчинъ тѣ. Нии желяемъ да се поставимъ въ съгласие съ общото чувство на образованото човѣчество, а не да бъдемъ, както сме се показали, злий Духъ, който прѣслѣдова това чувство, бърка му и го унищожава. Нии желяемъ да се накара турчинъ тѣ да разбере, че британското правителство, като му е внушавало, чрѣзъ свои ти думи и дѣйствия, подобно понятие, не е разбирало, а за това не вѣрно е и прѣдало, мисль та на британский народъ.

Подобно измѣнение зависи отъ тържественно то заявление на национално то чувство, което вече зе да се слуша. Отъ шепотъ то се обърна въ звукъ; отъ звукъ то ште прѣмине въ звонъ. Нѣ какво ште бѣде до тогава, *до като* не се раздаде съ такъва сила, штото да разбуди министерство то? Меланхолично е да се признаеме, нѣ истина е, че нии, които сме се борили на тая Источна почва съ Русия, които сме считали Австрия твърдѣ мудна, Германия каквото штете, само не работлѣнна, въ дѣйствителностъ въ послѣдни ти мѣсеци сме били задлѣжени и дори до сега сме задлѣжени на всички или на нѣкои отъ тия господарства, може би повече отъ всички на Русия, за дѣто са приели на себе си роль та, която нии сме считали по прѣимущество наша: съпротивление то на тирания та, помагание то на угнетений, работение то за благо то на човѣчество то. Азъ казвамъ, че е дошло врѣме да почнемъ да съревноваме на Русия, да приемемъ участие въ нейни ти добри дѣла и да се въздържимъ отъ да ѝ се противимъ до тогава, до когато тя очевидно не обърне тия дѣла за лоша цѣль.

Въ това отношение нѣма причина да се боимъ отъ